

se, ello siin ommeti ni rõõmsaks teha, kui
agga ial võimalik. — Keikide süddame
peäle hakkas se sanna, agga keigeennamiste
ligutas se mehhe süddant. Oled sa, mo
armas naene, mo iggawesse õnnetusse pär-
rast, ni sures mures? Oh, tänno olgo
sul, so trui maenitsusse eest! Jummal
armo läbbi tahhan teiseks sada. Ja mees
teggi tõeks, mis olli lubbanud; sai teiseks,
sai hopis ueks, sai õigeks ristiinnimeseks,
sai nenda ka keigeparremaks naesemehheks.

Euggege sedda, teie, monne uskmat-
ta mehhe, waggad, jummalakartlikkud abbi-
seltsid! Palluge omma meeste eest Jum-
malat! Tehke nende süddamettele häbbi
omma armastusse, omma hõlekandmisse,
omma truusse läbbi! „Sest, mis tead
sinna, naene, kas sinna mehhe woid õn-
saks teha? ellik, mis tead sinna, mees,
kas sinna naese woid õnsaks teha, ehk
mitte?“ 1 Kor. 7, 16.

Ka üks sanna üheteistkümnemal
pühapäwal pärast kolm aino
Jummalat pühha, mil wariseer ja
tõlner mollemad ülestäksid püh-
ha kotta, palwet piddama.

Kel hüdis tornist ja rahwas läks kirri-
ko ommas kallis kirrikoridis ja laulis ja
pallus Jummalat. Agga üks inimenne,
kes kurjaste olli ellanud, ja paljo patto-
teinud Jummalat ja inimeste wasto, ig-
gatses ka Jummalat, ja andeks Ta käest
palluda. Polnud tal enam kirrikoehet
ja ehk kül südda armsa pühha kohta kip-
pus, süski warrises ja kartis, sest et tea-
dis ennast kirriko ja temma juttust alwaks
piddanud. — Ka se kartus olli temmal,
et wahhest ehk mäsfaminne rahwa seas
piddi tousma, temma tullemisse pärast. —
Agga süski kui keik rahwas kirrikus kous,
tulleb ta kirriko ukse peäle ja kuulab laulo
armsa heäle, mis ristirahwas pühhas tem-
plis laulwad. Ja pattotundminne saab